

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 502/2012-24

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 23. októbra 2012 predbežne prerokoval sťažnosť D. M., B., pre namietané porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 13 C/158/1991 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť D. M. o d m i e t a pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 4. júna 2012 doručené podanie D. M., B. (ďalej len „sťažovateľ“), označené ako „*Mimoriadne dovolanie pre prietahy v konaní v neskutočne dlhej 33 r. kauze, sp. zn. 13 C 158/1991*“, v ktorom uviedol, že „*tak ako neuveriteľne, neskutočne dlho a skrívodlivo prebiehala 33 ročná kauza, tak nespravodlivo bola aj ukončená, rozsudkom Okresného súdu Bratislava II zo dňa 11. mája 2010 a o náhrade trov konania uznesením Krajského súdu v Bratislave zo dňa 31. januára 2012, č. k. 2 Co/307/2011-1002*“, ktoré (uznesenie) sťažovateľ považuje

za absurdné. Sťažovateľ ďalej uviedol, že ak je dobre informovaný, môže do dvoch mesiacov podať ústavnému súdu mimoriadne dovolanie, čo touto formou aj činí. Sťažovateľ tvrdil, že s obdobnými abnormálnymi kauzami v Slovenskej republike nemá nikto skúsenosť, a preto nikto z advokátov, ktorých oslovil, nechce zobrať celý komplex pochybení „našich“ súdov; všetci by brali iba „čerešničku na torte“, t. j. uvádzanú tridsaťtiročnú kauzu. Z tohto dôvodu sťažovateľ požiadal o ustanovenie právneho zástupcu.

Keďže z predloženého podania nebolo možné konkrétne a jednoznačne určiť, či sťažovateľ mylne označil druh ním zvoleného prostriedku ochrany svojich základných práv a slobôd alebo orgán, ktorému je tento prostriedok určený, ústavný súd listom č. k. Rvp 5012/2012-12 zo 6. augusta 2012 sťažovateľa vyzval na doplnenie všeobecných a osobitných náležitostí návrhu na začatie konania pred ústavným súdom podľa § 20 a § 50 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), o ktorých ho náležite poučil, v prípade, ak trvá na tom, že postupom alebo rozhodnutím niektorého zo všeobecných súdov došlo k porušeniu jeho základných práv a slobôd.

V doplnení podania doručenom ústavnému súdu 6. septembra 2012 sťažovateľ uviedol, že jeho návrh smeruje proti Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo“) a Slovenskej republike, pričom za tridsaťtiročné prieťahy v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 13 C/158/1991 žiada najvyššiu možnú čiastku, akú môže ústavný súd udeliť, avšak najmenej 100 000 €. Sťažovateľ ďalej uviedol, že v predmetnom konaní bolo porušené množstvo jeho základných ľudských práv, predovšetkým „právo na rýchly a spravodlivý rozsudok“ a „právo na istú diskretnosť osobnosti a prípadu“.

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd konštatuje, že v danom prípade bolo bezpredmetné zaoberať sa žiadosťou sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom, pretože vychádzajúc z obsahu jeho podaní, ich predmetom je námietka porušenia základného práva sťažovateľa na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 13 C/158/1991, pričom, ako bude uvedené ďalej, v tomto prípade ide o zrejme bezúspešné uplatňovanie alebo bránenie práva, resp. o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 30 a § 138 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku – ďalej len „OSP“).

Ústavný súd totiž pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou „Účelom základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním vecí na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu.“ (napr. IV. ÚS 221/04, III. ÚS 103/07, III. ÚS 139/07).

Ústavný súd preto poskytuje ochranu tomuto právu len vtedy, ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď namietané porušenie označeného práva ešte trvalo (napr. I. ÚS 22/01, I. ÚS 77/02, I. ÚS 116/02). Ak v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu už nedochádza k porušovaniu označeného práva, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, a to bez ohľadu na to, z akých dôvodov skončilo toto porušovanie (II. ÚS 139/02). Zjavná neopodstatnenosť sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy môže vyplývať aj z toho, že porušenie uvedeného práva sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, v ktorom už súd meritórne rozhodol pred podaním sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (m. m. II. ÚS 184/06, III. ÚS 316/2010).

Ústavný súd zistil, že okresný súd vo veci meritórne rozhodol rozsudkom č. k. 13 C/158/1991-905 z 11. mája 2010, ktorý nadobudol právoplatnosť 7. júla 2010. Vzhľadom na zložitosť prípadu, ako aj väčší počet nárokov, ktoré boli v konaní uplatnené, rozhodol okresný súd v súlade s § 151 ods. 3 OSP o trovách konania po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej, a to uznesením č. k. 13 C/158/1991-968 z 26. mája 2011, ktoré (v spojení s uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 2 Co 307/2011-1002 z 31. januára 2012) nadobudlo právoplatnosť 2. apríla 2012.

Vychádzajúc z uvedených skutočností dospel ústavný súd k záveru, že v čase doručenia mu sťažnosti k porušovaniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v napadnutom konaní už nedochádzalo, a teda konanie o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy nie je spôsobilé naplniť účel ochrany, ktorý ústavný súd vo vzťahu k označenému právu poskytuje.

Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd je viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone. Viazanosť ústavného súdu návrhom sa vzťahuje zvlášť na návrh výroku rozhodnutia, ktorého sa sťažovateľ domáha. To znamená, že ústavný súd môže rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, ktorý musí byť vymedzený presne, určito a zrozumiteľne (v súlade s čl. 127 ústavy a § 56 zákona o ústavnom súde), teda takým spôsobom, aby mohol byť východiskom pre rozhodnutie ústavného súdu v uvedenej veci (III. ÚS 78/02, III. ÚS 17/03, IV. ÚS 138/08).

Ústavný súd konštatuje, že napriek tomu, že sťažovateľa upozornil na to, aké všeobecné a osobitné náležitosti podľa § 20 a § 50 zákona o ústavnom má obsahovať návrh na začatie konania pred ústavným súdom, doplnenie podania z 2. septembra 2012 vytvára priestor na mnohé dohady a dedukcie zo strany ústavného súdu, avšak neumožňuje mu realizovať ústavný prieskum prípadného porušenia niektorého zo základných práv a slobôd sťažovateľa (okrem základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, pozn.) v konaní pred iným orgánom verejnej moci. Skutočnosť, že sťažovateľ si je vedomý ukončenia napádaného konania v spojení s tým, že uviedol, že jeho návrh smeruje proti ministerstvu a Slovenskej republike, s jeho žiadosťou (ako „náhradou“ petitu) o „najvyššiu možnú čiastku“, ako aj s tvrdením o zásahu do jeho osobnostných práv, nasvedčuje skôr úmyslu sťažovateľa podať iný opravný prostriedok, resp. právny prostriedok ochrany jeho základných práv a slobôd. Podanie ako celok je nejasné a neurčité. Z ustálenej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že ak sa konanie pred všeobecným súdom neskončí podľa predstáv účastníka konania, táto okolnosť sama osebe nie je právnym základom na namietanie porušenia základných práv a slobôd sťažnosťou podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, v konaní

o ktorej by bol sťažovateľ úspešný. Právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy teda v sebe nezahŕňa záruku úspechu v konaní pred ústavným súdom (napr. II. ÚS 3/97, I. ÚS 225/05, II. ÚS 56/07 a iné). Nedostatok zákonom predpísaných náležitostí návrhu na začatie konania brániaci jeho riadnemu preskúmaniu bol preto v danom prípade dôvodom odmietnutia sťažnosti sťažovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. októbra 2012